

175235 - Фазилате, ки барои ҳаҷчи мабрур омадааст, ҳам ба ҳаҷчи фариза ва ҳам ба ҳаҷчи нофила тааллуқ дорад

савол

Расулуллоҳ (дурудӯ паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст: **«Ҳар касе ҳаҷ ба ҷо оварад ва дар он аз бадзабонӣ ва гуноҳ худдорӣ намояд, ҷунон пок мешавад, ки гӯё ҳамон рӯз модараш ӯро ба дунё овардааст»**. Савол ин аст: Оё ин савоб танҳо ба ҳаҷчи фарз тааллуқ дорад, ё ба касе низ, ки пас аз адои ҳаҷчи фарз дубора ҳаҷ анҷом медиҳад (яъне ҳаҷчи нофила), низ татбиқ мешавад? Оё ӯ ҳам ҷунон пок мегардад, ки гӯё ҳамон рӯз модараш ӯро таваллуд кардааст? Ҳамчунин, агар ҳаҷчи ӯ мабрур бошад, оё подоши он танҳо ҷаннат аст, ё ин фазилат махсус ба ҳаҷчи фарз тааллуқ дорад?

Ҷавоби муфассал

Дар бораи фазилати ҳаҷ, аҳодисе омадаанд, аз ҷумла:

1. Бухорӣ (1521) ва Муслим (1350) аз Абуҳурайра (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят кардаанд, ки мегӯяд: Ман паёмбар (дурудӯ паёми Аллоҳ бар ӯ бод)-ро шунидам, ки фармуд:

«Ҳар касе барои Аллоҳ ҳаҷ ба ҷо оварад ва дар он аз бадзабонӣ ва гуноҳ худдорӣ намояд, ҷунон пок мешавад, ки гӯё ҳамон рӯз модараш ӯро ба дунё овардааст».

2. Бухорӣ (1773) ва Муслим (1349) аз Абуҳурайра (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят кардаанд, ки мегӯяд: Расулуллоҳ (дурудӯ паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст:

«Ҳаҷчи мабрур ғайр аз ҷаннат дигар подоше надорад».

3 Тирмизӣ (738) ва Насоӣ (2631) аз Абдуллоҳ ибни Масъуд (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят кардаанд, ки мегӯяд: Расулуллоҳ (дурудӯ паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст:

«Ҳаҷ ва умраро пайиҳам адо намоед, зеро онҳо фақр ва гуноҳонро аз байн мебаранд, ҳамон гуна ки кӯра (оташдон) олудагихоро аз оҳан, тилло ва нуқра пок мекунад. Ва барои ҳаҷчи мабрур подоше ҷуз ҷаннат нест».

Фазилате, ки дар аҳодиси зикршуда омадааст, ҳам ҳаҷҷи фариза ва ҳам ҳаҷҷи нафиларо дар бар мегирад, зеро калимаҳои истифодашуда умумӣ ва фарогир мебошанд.

Ҳаҷҷи мабрур, чунон ки донишмандон (Аллоҳ онҳоро раҳм кунад) таъкид кардаанд, ҳаҷҷест, ки бо гуноҳ омехта нашудааст.

Шайх Ибни Боз (Аллоҳ ӯро раҳм кунад) гуфтааст:

"Ҳаҷҷи мабрур ҳаҷҷест, ки анҷомдиҳандаи он дар он ба нофармонии Аллоҳ даст наметавонад, чунон ки ин маъно аз сухани паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) дар ҳадисе, ки Абуҳурайра (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят кардааст, фаҳмида мешавад:

«Ҳар касе ҳаҷ ба ҷо оварад ва дар он аз бадзабонӣ ва гуноҳ худдорӣ намояд, чунон пок мешавад, ки гӯё ҳамон рӯз модараш ӯро ба дунё овардааст».

Поёни сухан аз китоби "Маҷмуъу фатово"-и Ибни Боз (16/334).

Аллоҳ донотар аст.